

side så mener jeg faktisk, at sagen om en afvisning af netop den kemi, der produceres her, godt kan ses som lidt alvorligere end flaskesagen – selv om jeg selvfølgelig også støtter den.

Men jeg mener altså, at miljøministeren her burde gå til den yderste grænse for at forbyde en produktion, som vi selv har forbudt at anvende i Danmark.

**Miljø- og energiministeren (Svend Auken):** Dette lovkompleks handler om lov og orden på miljøområdet, og det rummer en lang række bestemmelser, der sikrer både en større retssikkerhed og en større retshåndhævelse på miljøområdet. Og jeg synes, der er grund til at glæde sig over, at når vi kommer frem til tredjebehandlingen, vil der være et meget bredt flertal – inklusive Enhedslisten, går jeg ud fra – bag denne lovpakke.

Jeg glæder mig også over, at Folketinget i meget stor enighed vedtog justitsministerens stramning af straffeloven, når det drejer sig om alvorlige miljøforseelser.

Og det, som hr. Bent Hindrup Andersen rører ved, er et vigtigt problem, men det ligger absolut i marginen af den lovgivning, som det drejer sig om her, og der er i virkeligheden meget store problemer i det. For ud over de rent juridiske problemer, som der udførligt er redegjort for i Folketinget, er der altså også andre alvorlige problemer i det. Når vi har så lang en dagsorden, tror jeg dog ikke, jeg skal indvie Folketingets medlemmer i hele udvalgsarbejdet på det felt.

Men der er altså også nogle praktiske problemer i det, for der er i titusindvis af forskellige kemikalier, som ikke har været underkastet nogen godkendelsesordning i Danmark, og som kan have forskellig anvendelse, og som produceres og sælges som led i et internationalt system, og derfor tror jeg, det ville give meget store praktiske vanskeligheder og stor vilkårlighed, hvis vi skulle gennemføre hr. Hindrup Andersens ordning i praksis.

Jeg har nemlig selv været optaget af at få indført et produktions- og eksportforbud over for kemikalier, eksempelvis pesticider, men også andre farlige stoffer og produkter, hvis anvendelse er forbudt i hjemlandet, og det mødte betydelig sympati internationalt, da jeg rejste dette forslag, men en række grønne organisationer anført af Greenpeace gjorde mig opmærksom på, at et sådant forbud ville være virkningsløst, og at det var langt vigtigere at arbejde

for global regulering på det felt. Og det er det, vi har arbejdet med, når det drejer sig om de persistente organiske forureningsstoffer, POP'erne, og det, vi arbejder med omkring PIC-proceduren og en lang række andre initiativer, som det vil tage for lang tid at komme ind på her. Det er virkningsfuldt, og i denne vigtige bestræbelse er Danmark et anførerland.

Så det er ikke, fordi vi er uenige med hr. Hindrup Andersen om sigtet, men der er altså en lang række meget alvorlige juridiske problemer i det, og derudover er der af de internationale organisationer, der arbejder med det her, sat et alvorligt spørgsmålstegn ved, om det er den rigtige fremgangsmåde at anvende.

Men det har vi al mulig grund til at vende tilbage til i anden sammenhæng. Så lad os nu glæde os over, at vi endelig får et stort løft, når det drejer sig om retssikkerhed og retshåndhævelse på miljøområdet.

(Kort bemærkning).

**Bent Hindrup Andersen (EL):**

Jeg er meget tilfreds med ministerens indsats på det her område indtil 1994, hvor ministeren blev overbevist af Greenpeace om at droppe den politik, at vi selvfølgelig står bedst internationalt med hensyn til at få nogle forbud igennem ved at feje for egen dør, og jeg er ked af, at ministeren har ændret sin opfattelse. Selvfølgelig synes jeg, at man skal gøre arbejdet internationalt også for at få forbudene der. Ikke et sekunds tvivl om det. Men man har væsentlig større gennemslagskraft, hvis man også gør det herhjemme.

Så jeg vil opfordre ministeren til ikke at lytte til alt, hvad Greenpeace siger, men selv tage en nøgtern vurdering af, hvad der er op og ned. Det andet, jeg så gerne vil spørge ministeren om, hvis ministeren har tid, er: Synes ministeren ikke, det er lidt unfair at anlægge den juridiske vurdering, som ministeren gør på produktion, når man ikke gør det på besiddelse? Jeg synes, at det er at forfølge den politiske begrundelse, som ministeren har, og det er, at det måske ikke er en rigtig taktik at anlægge, at vi skal forbyde de ting herhjemme, samtidig med vi arbejder for det internationalt.

Så synes jeg, at det ikke er nogen fair taktik at anklage mit forslag for ikke at være juridisk holdbart, når jeg tror, at det endda er mere holdbart end ministerens forslag om besiddelse.